

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VII. Quinam fuerint insignes Arianæ factionis Anistites.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. 5.

Περί τῆς βασιλείας, καὶ ἀν' αὐτοῦ
δένειαν.

Ο Δὲ ἄριστος στρατηγὸς αὐτῶν μέγας, ὅψιν εἶδε Θεοδοσίαν τινά, καὶ παρ' αὐτῶν σαφῶς αὐτῶν δεχθεῖσαν ἔ τῷ ὅλῳ θεῷ. εἶδον γὰρ ὄραν τὸν θεῖον μελέλιον, τῆς ἀντιοχείῳ ἐκκλησίας τὸν πρόεδρον, χλανίδα τε αὐτῶν βασιλικῆν ᾠδὴν, καὶ ᾠδὴν ἀπλησίῳ σεφάνῳ κοσμήντα τῶν κεφαλῶν ταῦτα νύκτωρ ἰδὼν, ἐμνήσεν ἑωθεν τῶν συνήθων τινί. ὁ δὲ σαφῶς εἶναι τὸ ἐνύπνιον ἔφη, καὶ μηδὲν ἀνιμάλωδες μηδὲ ἀμφόλονον ἔχειν. ὀλίγων ὃ ἄγαν διελευσῶν ἡμερῶν, ἐπανήλθον μὲν τῶν πεπραγμένων οἱ ἔφοροι, καὶ καθικονίωσεν τὰς πόλεις τῶν βαρβάρων ἔφησαν μυριάδας πεδεις ὃ ὀ βασιλίδος, ὡς ἀρετὰ ψηφισάμενος αὐτὸν στρατηγόν, βασιλέα κεχρησθῆναι, καὶ τῆς ἐλευθέρου μοίρας τὰ σκήπτρα παρέδωκε. καὶ αὐτὸς μὲν εἰς τὴν ἰταλίαν ἐξώρησεν. ἐκείνου ὃ εἰς τὴν δόθεισαν ἡγεμονίαν παρέπεμψεν. αὐτὸς δὲ ἐν τῷ βασιλείῳ ᾠδῶν λαβὼν, τῷ ἐκκλησιῶν πρὸ τῶν ἄλλων συμφωνίας ἐπεμελήθη, καὶ τὰς τῆς οὐκείας ἡγεμονίας εἰς τὴν κωνσταντινέαν πόλιν δξαμὲν παρηγήσεν. αὐτὴ γὰρ μόνη τῶν ἀρειανικῶν ἐπεπλησολώθη. ἡ γὰρ ἑσπέρα τῶν νόσων ταύτης ἐλευθέρως διέμενε. κωνσταντίνου μὲν γὰρ, ὁ τῷ κωνσταντίνῳ παύδων πρεσβύτατος, καὶ κώνστας ὁ νεώτατος, τῶν πατρῶν πίσει ἀκέραιον διέτησαν, καὶ αὐτὰν ἐλευθέρως ἀνός ὁ τῶν ἑσπέρων βασιλίδος, ἀκραιφνῆ διεφύλαξε τῶν δόσεων.

Κεφ. 7.

Τῆς ἐπίσης πρὸς αὐτῶν τῆς ἀρετῆς συμμοίαις ἐγένετο.

Τὸ δὲ τιμῆμα τὸ ἑὼν πολλαχόθεν τῶν λώβων ταύτων ἐδέξατο. ἀρετῶν τε γὰρ ἀλεξανδρείας τῆς αἰγυπτίας πρεσβύτερον, οὐκ εἰ τῶν βλασφημιῶν ἐγνήσεν, καὶ ἀσέβητος, καὶ παρθένος, καὶ ἀέτιος οἱ παλαισίνοι, καὶ παυλίνος, καὶ γρηγόριος οἱ φοίνικες, καὶ λαοδικείας θεόδοτος, καὶ ὁ μὲν τῶν γεωργίου, καὶ μὲν τῶν ἀθανάσιος τε καὶ ναρκισσοῦ οἱ κίλικες, ἰα κακῶς καὶ ἀβελήθῃα ἐξέθετοσαν

CAP. VI.

De Imperio Theodosii, & de somniis ab eo visis.

Interim vero cum illic remansisset Dux præstantissimus, admirabilis quædam & ab ipso haud dubie universorum Deo immissa visio, ei oblata est. Videbatur enim sibi videre divinum Meletium, Antiochenis Ecclesiæ Præfulentem, qui Imperiali clamide ipsum indueret, & Regalem coronam capiti ipsius imponeret. Hæc noctu in somniis cum vidisset, mane cuidam ex familiaribus indicavit. Ille perspicuum esse somnium dixit, nec obscuri quidquam aut ambigui continere. Paucis postea diebus elapsis, ii qui ad res inspiciendas missi fuerant, rediere, multa Barbarorum millia interfecta esse nuntiantes. Quibus fidem habens Imperator, utpote qui feliciter admodum eum Magistrum militiæ elegisset, Imperatorem renuntiavit, & Imperii partem quam Valens rexerat, eidem attribuit. Et ipse quidem in Italiam reversus est: Theodosium vero in Orientis partes, quas regendas acceperat, direxit. Qui simulatque Imperio potitus est, ante omnia concordiam Ecclesiarum reparare studuit, & Episcopos ditionis suæ Constantinopolim evocavit. Sola enim hæc Imperii Romani pars, Ariana labe erat infecta: Occidentis vero partes, ab hoc morbo vacuæ remanserant. Constantinus enim Constantini filiorum natu maximus, & Constans minimus natu, patris fidem ac religionem intemeratam servaverant. Valentinianus postea Occidentalium partium Imperator, sinceram pietatem retinuit.

D

CAP. VII.

Quinam fuerint insignes Ariana factionis Antisites.

Orientalis vero Imperii portio multis in locis hanc labem contraxit. Primo enim Arius, Alexandriae quæ est in Ægypto presbyter, impietatem suam illic profeminavit. Eusebius deinde & Patrophilus atque Ætius Pælastini, & Paulinus ac Gregorius Phœnices, Laodiceni item Theodotus & successor illius Georgius, post hos denique Athanasius & Narcissus Cilices, male jactis seminibus incrementum præ-

buere. Eusebius quoque ac Theognius A Bithyni, Menophantus Ephesius, ac Theodorus Perinthius, alique nonnulli ex Thracia, sola improbitate insignes zizaniorum sementem rigare ac fovere diutissime perleverant. His malis agricolis, & levitas Constantii, & Valentis improbitas, plurimum contulit. Hanc igitur ob causam, Theodosius Episcopus duntaxat Imperii sui Constantinopolim iussit convenire. Quo cum advenissent: erant autem centum & quinquaginta: vetuit ne quis ipsi renuntiaret quisnam esset Magnus Meletius. Eum enim ipse ex somnii sui memoria volebat agnoscere. Cumque universus ille Episcoporum cætus in palatium venisset. Imperator relictis cæteris, ad M. Meletium accucurrit. Ac velut filius patris amantissimus, post longum temporis spatium paterno conspectu fruens, complecti eum cæpit, ac deo seculari ejus oculos, labra, pectus, ac caput & dextram, quæ ipsum coronaverat. Visionem quoque quam in somnis viderat, ei narravit. Posthæc cum reliquos etiam omnes benigne excepsisset, hortatus est, ut tanquam patres de rebus propositis deliberarent.

CAP. VIII.

De Concilio Constantinopolitano.

DEgebat tunc temporis Constantinopoli, is qui Nazianzum novissime rexerat: & Arianorum blasphemiam sese opponens, populum Dei Evangelicis prædicationibus imbuebat, oves vero à reliquo grege aberrantes requirebat, & ab exitiali pabulo revocabat. Hoc modo gregem illum ex modico magnum reddidit. Hunc cum vidisset divinus Meletius, & eorum, qui regulam condiderant, consilium probe nosset: ambitionis enim præcidendæ causâ, translationes Episcoporum prohibuerant, sanctissimum Gregorium in Episcopatu Constantinopoleos confirmavit. Brevi post tempore divinus Meletius ad vitam doloris expertem migravit, omnium qui dicendi facultate pollebant, funebribus orationibus celebratus. Timotheus vero Alexandrinæ urbis Episcopus, successor Petri illius, qui Athanasio in Episcopatu successerat, in locum admirabilis Gregorii Maximum quendam Cynicum, de tonso ejus Cynico capillitio, protinus

σπέρμαλα· δισέβειός τε κ' Θεόγνιος οἱ Βιθυνὸς, κ' μινόφαντος ὁ ἐφεσίου, κ' θεόδωρος ὁ περὶνθίου, κ' μαρίου ὁ καλχηδόνιος, κ' ἑτεροίτινες ἀπὸ τῆς θρακῆς, ἀπὸ κακίας μόνης ἴπσημοι, μέγα πολλὰ διέλεσαν τῶν τῶν ζιζανίων ἀποροῦν ἀερόσπυροι τε ἑτάλοποι. τοῖς δ' ἀκακοῖς συνέπραξεν γεωροῖς, κωνσταντῆς τὴν δικολογίαν, κ' ἐβάλει ἡ μοχθηρία. τὰ τε δὴ ἕνεκα, μόνως ὁμικίας βασιλείας τὸς ἴπσοκους εἰς τὴν κωνσταντινέπολιν συναθροισθῆναι προσέταξεν· ἡ δὲ ἡ ἀφίκοντο, πενήτηκοι δ' ἦσαν καὶ ἑκάστη παρηγύνησε μηδ' ἕνα ἀπὸ μνηύσαι ὅς τις ὀμύγας μελέτιον ἔπι. ἐβέλετο γὰρ ἐν τῷ ἐνυπνίῳ μνήμης μνηθῆναι τὸν ἀνδρα. κ' ἐπέδ' εἰς τὸ βασιλεῖον εἰσεληλυθεν οἶκον ἀπᾶς ἐκείνος τῶν ἴπσοκῶν ὁ ὀμίλον, τὸς ἄλλους καλαπτοῦ ἀπαίτας, τὴν μεγάλῳ μελετίῳ προσέειπε· ἡμῶν καὶ οἷόν τις παῖς φιλοπάτωρ, διὰ χροῖον μακρὰ θεῶν παρικῆς ἀπολαύσας, πρὸς ἐπιτοσέοτε κ' κατὰ φίλδ' κ' ὀφθαλμοῦς ἑτέλλη καὶ σέρνα κ' κεφαλῆν, κ' τὴν σεφανάσα (καὶ δ' ἐξάν' ἐδήλωσε δ' κ' τῶν ὄψιν ἠν εἶδε. φιλοφροσάμενος δ' κ' τὸς ἄλλους ἀπαίτας, ἐβλάδυσαν ὡς ἐπιτῶν προσκ' μένων ὡς παλίστας ἠξίωσε.

Κεφ. η'.

ΚΑὶ ἐκείνον δ' τὸν χρόνον ὁ τὴν ναζιανζοῦ τελεσιτάτα ποιμάντας, ἐν κωνσταντινὸς πόλει διέτριβε, ταῖς ἀρειανικαῖς ἀντικατήομενος βλασφημίαις καὶ τὸν θεῖον λαὸν ταῖς ἀβελγικαῖς ἀρῶν διδάσκαλίας, τὸς τε τῶν μνησέξω πλανωμῶν ἀγρέων, κ' τὸ ἀλεθρῶν πῶας ἐλευθερῶν, ἐτῶ τὴν ποίμνην ἐκείνην ὡς ὀλίγη μεγάλην ἀπέφηνεν. τὸν ἰδὼν ὁ θεῖος μελέτιον, κ' τῶν τὸν κανόνα γεγραφότων τῶν σκοπῶν ἐπιστάμενον· τὰς γὰρ τῆς φιλαρχίας ἀφορμὰς ἀποκόποντες, ἐκάλυσαν τὴν μετῴθεσιν ἐβεβαίωσε τῶν θεοτάτων γρηγορείῳ τῷ κωνσταντινὸς πόλεως προσεδρεύαν. ὀλίγη δ' ἐβελθόντων χροῖον, ὁ μὲν θεῖος μελέτιος εἰς τὸν ἀλυπον μελέτη ζῶν, ἐπὶ πάντων τῶν ὀλίγη μελετηχότων ταῖς ἐπιταφίαις ταυνοθεῖς ἐπισημαῖς τιμοθέτιον δ' ὁ τῶν ἀλεξανδρέων ἐπισκοπῶν, ὅς πέτρων διεδέξατο τὸν τῆς ἀθανασίας προσεδρεύας κληρονόμον γρηγορέον, ἀντιπῶν θαιμασῶν γρηγορεῖς μάξιμόν ἵνα κεχρησθῆναι κωνικόν, ἐνθὺς αὐτῶν κωνικὰς ἀποκέρφας